

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от А.П., ЕГН *****, с адрес в ****, против наказателно постановление №СО-33-А-21-01-264/04.08.2021 г., издадено от кмета на Столична община, с което на основание чл.209а, ал.4 от ЗЗ е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева, за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с т.І, 7 от Заповед №РД-01-273/29.04.2021 г., издадена от министъра на здравеопазването на Република България.

Жалбоподателката оспорва изцяло описаната в процесното НП фактическа обстановка, като навежда твърдения, че не е била без защитна маска в търговския обект. Сочи, че е била без поставена защитна маска пред входа на аптеката, където излязла да изпуши една цигара, но влизайки обратно е поставила защитната си маска и застанала зад работното си място. Тогава, две лица, представили се за инспектори, които казали, че е без маска, за което ще ѝ съставят АУАН, въпреки направените от нея възражения.

Жалбоподателката, както лично, така и чрез упълномощения си процесуален представител – адв.Д.В. от САК, след приключване на съдебното следствие, моли съда да отмени обжалваното НП на посочените в жалбата основания. Навежда доводи, че събраните по делото доказателства потвърждават изложените обстоятелства в жалбата. Счита, че съставянето на АУАН се дължи на недобросъвестно поведение на инспекторите.

Ответната страна по жалбата в лицето на АНО – кмета на Столична община, чрез надлежно упълномощения си процесуален представител – юрк.М.Т., след приключване на съдебното следствие, моли съда да потвърди процесното НП, като правилно и законосъобразно. Навежда доводи, че от събраните по делото гласни доказателства се установява, че жалбоподателката е осъществила състава на вмененото ѝ нарушение. Счита, че длъжностните лица не са имали личен мотив да съставят АУАН против жалбоподателката, ако последната е била с маска.

Претендира присъждане на юрисконсулско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва НП. Процесното НП е надлежно връчено лично на жалбоподателката на 15.03.2022 г., съгласно отразените данни върху известието за доставяне, а жалбата против него е подадена на 23.03.2022 г., видно от постановената дата на входящия номер върху нея, т.е. в законоустановения 14-дневен срок за обжалване, считано от датата на връчване. С оглед на горното, жалбата се явява процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административнонаказателното производство против жалбоподателката А.П., започнало със съставяне на АУАН №21-01-264 на 14.05.2021 г. от Н.П.Г., заемащ длъжността: старши инспектор при Столичен инспекторат към Столична община, в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението и при съставяне на акта – С.Р.Г., също длъжностно лице при Столичен инспекторат към Столична община, за това, че:

На 14.05.2021 г., около 12:55 часа, в гр.София, район Средец, бул.“Васил Левски“ №64, лицето А.П., намиращо се в търговския обект – аптека, не е изпълнило противоепидемична мярка, въведена със заповед на министъра на здравеопазването, като не е поставила защитна маска за лице, покриваща носа и устата, с което виновно е нарушила чл.209а, ал.1 от ЗЗ.

АУАН е предявен и връчен лично на жалбоподателката, срещу подпис, на датата на неговото съставяне – 14.05.2021 г., без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателката не се възползвала от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и не представила писмени възражения пред наказващия орган в законоустановения 7-дневен срок, считано от датата на връчване на акта.

Въз основа на така направените констатации в съставения АУАН, наказващият орган – кметът на Столична община, след като отстранил констатирани нередовности в АУАН /допълнил, че се касае за закрито обществено място, че става въпрос за маска за лице за еднократна или многократна употреба, че става въпрос за маска, покриваща носа и устата - от основата на носа до брадичката, като изрично посочил и сама процесна заповед на министъра на здравеопазването/, издал процесното НП с №СО-33-А-21-01-264 на 04.08.2021 г., с което на основание чл.209а, ал.4 от Закона за здравето, наложил на жалбоподателката административно наказание глоба в размер на 300 лева, за нарушение на чл.209а, ал.1 от ЗЗ, във вр. с т.І, 7 от Заповед №РД-01-273/29.04.2021 г., издадена от министъра на здравеопазването на Република България.

АНО изложил мотиви в издаденото НП, относно липсата на основания за приложението на чл.28 от ЗАНН.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства: от обясненията на жалбоподателката; от показанията на свидетелите Г., В., Ф. и Д.; от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП; разписки за връчване на НП; Заповед №2654/22.10.2020 г.; Заповед №2661/22.10.2020 г., Заповед №СОА21-РД-9320/29.07.2021 г., издадени от кмета на Столична община; длъжностна характеристика за длъжността: старши инспектор в районен инспекторат; Заповед №РД-01-273/29-04.2021 г., издадена от министъра на здравеопазването.

При така установената фактическа обстановка, въз основа на

събрания по делото доказателствен материал, съдът приема за установено следното от правна страна:

Не се спори по делото, че на 11.03.2020 г. Световната здравна организация /СЗО/ обявява текуща пандемия от коронавирусна инфекция "Ковид 19", поради бързо лавинообразно нарастване на регистрираните случаи на заболяването в световен мащаб. Към този момент е известно, че Ковид 19 е остро респираторно заболяване, което може да причини сериозно увреждане на белите дробове с възможен летален изход. Първият случай на това заболяване в Република България е регистриран на 08.03.2020 г., а първият смъртен случай – на 11.03.2020 г. Тези обстоятелства послужили като основание на Народното събрание да обяви извънредно положение в страната, считано от 13.03.2020 г. до 13.04.2020 г. с Решение на Народното събрание от 13.03.2020 г. /обн. ДВ бр.22/13.03.2020 г./. Впоследствие, срокът на извънредното положение е удължен до 13.05.2020 г., а с Решение на Министерски съвет от 14.05.2020 г. в Република България е обявена извънредна епидемична обстановка, удължавана многократно. На Министерския съвет на Република България било възложено да предприеме всички необходими мерки за овладяване на новото и не много познато заболяване, във връзка с обявената пандемия.

Съгласно правомощията на министъра на здравеопазването, визиращи в чл.63, ал.1 и следващите от ЗЗ, същият издал поредица от заповеди за въвеждане на различни противоепидемични мерки, действащи на територията на страната за срока на удължените периоди на извънредното положение, които впоследствие са многократно изменени. Така, министърът на здравеопазването издал Заповед №РД-01-273/29.04.2021 г. В т.І, 7 от посочената заповед е въведена противоепидемична мярка, действаща от 01.05.2021 г. до 31.05.2021 г., а именно: всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т.ч. транспортни средства за обществен превоз, лечебни и здравни заведения, аптеки, оптики, национални центрове по проблемите на общественото здраве, административни учреждения и други места, в които се обслужват или имат достъп гражданите, железопътните гари и автогари, летища, метростанции, търговски обекти, църкви, манастири, храмове, музеи и др., са длъжни да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, която се използва, съгласно препоръките в приложение №3. Съгласно т.1 от приложение №3 към т.7 от заповедта, защитната маска трябва да покрива изцяло носа и устата – от основата на носа до брадичката.

Съдът намира, че както АУАН, така и НП са издадени от териториално и материално компетентни органи. Компетентността на актосъставителя произтича от заеманата длъжност: „старши инспектор“ в Столичен инспекторат към Столична община, в уверение на което е приложената длъжностна характеристика, изрично оправомощен в т.7 от Заповед №2654/22.10.2020 г. и т.2.1 от Заповед №2661/22.10.2020 г., издадени от

кмета на Столична община, да съставят АУАН по реда на чл.209а, ал.3 от ЗЗ. Компетентността на АНО да издаде процесното НП произтича пряко от закона, съгласно разпоредбата на чл.209а, ал.4 от ЗЗ.

АУАН и НП са издадени по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН. Съдът не констатира допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени по тежест процесуални нарушения, които да са довели до нарушаване правото на защита на жалбоподателката до степен да не може да разбере за какво точно нарушение е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност. Допуснатата нередовност в АУАН, изразяваща се в не посочване на действащата за периода заповед на министъра на здравеопазването, която жалбоподателката е нарушила, е надлежно отстранено от АНО по реда на чл.53, ал.2 от ЗАНН – с добавяне на конкретната заповед на министъра на здравеопазването, действаща към датата на извършване на нарушението и въвеждаща противоепидемична мярка, изразяваща се в задължение на всички лица, когато се намират в закрити обществени места, в т.ч. и аптеки, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, използвана съгласно препоръките в приложение №3.

Не е спорно, че посочената като нарушена в АУАН и НП заповед на министъра на здравеопазването е издадена на основание чл.63, ал.4 и ал.11, чл.63в от ЗЗ, във връзка с Решение №325/28.04.2021 г. на Министерския съвет за удължаване срока на обявената с Решение №325/14.05.2020 г. на Министерския съвет извънредна епидемична обстановка, както и че и с нея са въведени противоепидемични мерки на територията на страната, включително и задължение за всички лица, които се намират в закрити обществени места, включително и аптеки, да имат поставена защитна маска за лице за еднократна или многократна употреба, покриваща изцяло носа и устата – от основата на носа до брадичката, съгласно т.7 от заповедта. От показанията на свидетелите Г. и С. се установява по несъмнен начин, че забелязали само две лица, облечени в бели престилки, едно от които жалбоподателката, намиращи се вътре в самата аптека и стоящи зад параван, които били без поставени защитни маски за лице. Установява се, че други лица – клиенти или от персонала, не са присъствали в аптеката в хода на проверката и по време на съставяне на АУАН. Категоричните показания на свидетелите Г. и С., че лично са възприели и жалбоподателката без поставена защитна маска за лице, докато се е намирала вътре в обекта, зад параван, не се оборват от обясненията на жалбоподателката и показанията на свидетелите Д. и Ф., доколкото първата с отричането на направената констатация в АУАН, излага защитната си версия, че е била без маска, само докато е пушила отвън пред аптеката, а след влизането си в обекта веднага си е поставила такава, единствено с цел избягване на неблагоприятните последици от санкционирането ѝ за извършеното нарушение. Свидетелите Д. и Ф. работят в същия обект, заедно със жалбоподателката, т.е. ако не в приятелски отношения, то същите са в колегиални такива, поради което изложената от

тях фактическа обстановка, очевидно представлява опит за подпомагане на защитната ѝ теза. Същевременно, показанията на свидетелите Г. и С., които съдят кредитира с доверие, като логични, последователни, непротиворечиви и кореспондиращи с направената констатация в АУАН, изхождат от лица, даващи показания за непосредствено възприетото от тях по време на изпълнение на служебните си задължения, без наличие на данни за възможна тяхна пряка или косвена заинтересованост от изхода на делото. Няма данни по делото за тяхно преднамерено арогантно или недобросъвестно поведение по време на извършване на проверката, още повече за съставяне на процесния АУАН, без реално да са констатирали описаното в него нарушение, само за да отчетат определена бройка на съставени такива, в каквато насока обясненията на жалбоподателката са голословни и несъстоятелни, доколкото почиват на собствените ѝ субективни усещания за оправдаване на собственото си неправомерно поведение на посочените дата, час и място. Напротив, от показанията на свидетеля Г. се установява, че именно установените като нарушители две лица от персонала на аптеката, са демонстрирали явно пренебрежение към него и колегата му, включително и чрез не поставяне на защитните си маски по време на проверката.

Не е спорно също, че цитираната заповед носи белезите на общ административен акт, поради което за нея са приложими правилата на чл.65 и сл. от АПК, и няма изискване за нейното обнародване като предпоставка за влизането ѝ в сила. Цитираната заповед е обявена на интернет страницата на Министерство на здравеопазването по реда на чл.73, във вр. с чл.72 и чл.66, ал.1 от АПК, поради което е породила своите правни последици. Въведените с тази заповед противоепидемична мярка за носене на маска е била задължителна за всички граждани, които по време на действието на заповедта са се намирали в закрити места, в това число и в аптеки, където се е намирало санкционираното лице по време на проверката. С оглед на това и предвид безспорно установената липса на поставена защитна маска, което да покрива носа и устата на жалбоподателката, правилно и законосъобразно е прието от АНО, че е налице неизпълнение на наложената от министъра мярка по чл.63, ал.4 от ЗЗ, което подлежи на санкциониране по реда на чл.209а, ал.1 от ЗЗ.

Посочената като нарушена разпоредба на чл.209а, ал.1 от ЗЗ е ясна и категорична и предвижда наказание глоба от 300 до 1000 лева за всеки, който наруши или не изпълни въведени от министъра на здравеопазването или от директор на РЗИ противоепидемични мерки по чл.63, ал.4 или ал.7 и чл.63а, ал.1 или ал.2 от ЗЗ, освен ако деянието не съставлява престъпление. Не спазването на посочената разпоредба осъществява фактическия състав на нарушението на чл.209а, ал.1 от ЗЗ от обективна и субективна страна. Събраните по делото доказателства навеждат на извод, че жалбоподателката е извършила описаното в НП административно нарушение, поради което правилно е ангажирана административнонаказателната ѝ отговорност на посоченото основание. С процесното НП е наложено административно наказание в минималния, предвиден в закона размер, при съобразяване

тежестта на нарушението и постигане на целите по чл.12 от ЗАНН, поради което не следва да се обсъжда въпроса за неговото намаляване по размер.

Не са налице основанията за прилагане на чл.28 от ЗАНН, предвид обстоятелството, че нарушението е извършено по време на обявена епидемична обстановка в страната, а водещото в случая за защитата на засегнатите обществени отношения е опасността от разпространение на зараза при струпване на хора на закрито място, каквото място безспорно е и аптеката, като търговски обект, в което се е намирала жалбоподателката, и то в качеството си на служител в нея – магистър фармацевт. При тези обстоятелства, съдът намира, че извършеното деяние не разкрива по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с други нарушения от същия вид.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че процесното НП следва да бъде потвърдено, като правилно и законосъобразно издадено.

По разноските:

На основание чл.63д от ЗАНН, страните имат право на присъждане на разноси в настоящото производство по реда на АПК. С оглед изхода на делото – потвърждаване на обжалваното НП, право на разноси има наказващият орган, в какъвто смисъл процесуалният му представител отправя към съда своевременно и изрично искане. Съгласно чл.63д, ал.4 и ал.5 от ЗАНН, в полза на учреждението или организацията, чийто орган е издал акта по чл.58д, се присъжда възнаграждение, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт или друг служител с юридическо образование, като размерът му не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП. Посочената разпоредба препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ. Съгласно чл.27е от Наредбата, възнаграждението за защита в производството по ЗАНН е от 80 до 150 лева. В настоящото /въззивно/ производство наказващият орган е защитаван от юрисконсулт. Делото е разгледано в две съдебни заседания, в които са приобщени писмени доказателства и са разпитани общо четирима свидетели. При това положение, справедливият размер на възнаграждението за защита от юрисконсулт е 100 лева, което се явява малко над минималния предвиден размер в Наредбата. По аргумент от т.6 от ДР на АПК, разноските следва да се присъдят в полза на Столична община.

Водим от горните мотиви, съдът